



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou v právní věci

žalobkyně: **V. Š.**
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. září 2021, č. j. KUKHK-26204/DS/2021-4 DV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. září 2021, č. j. KUKHK-26204/DS/2021-4 DV, a rozhodnutí Magistrátu města Hradce Králové ze dne 1. června 2021, č. j. MMHK/100426/2021/OP/Mich, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně byla rozhodnutím Magistrátu města Hradce Králové (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 6. 2021, č. j. MMHK/100426/2021/OP/Mich, uznána vinnou ze spáchání přestupků z nedbalosti:
 - a) podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila porušením § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 15. 2. 2021 v čase 10:19 hodin řídila na pozemní komunikaci u domu č. p. 1243 v ulici Tyršova v Třebechovicích pod Orebem, ve směru jízdy ke křižovatce s ulicemi Žižkova a Hradecká, osobní motorové vozidlo značky Mercedes-Benz, RZ (dále též jen „vozidlo Mercedes“), a překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h. Měřicím zařízením LTI 20/20 TruCAM, výr. č. TC005167 umístěným na úrovni domu č. p. 506 byla vozidlu na vzdálenost 179,5 m naměřena na příjezdu k měřicímu zařízení hlídkou Městské policie Třebechovice pod Orebem rychlost 78 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 75 km/h; a dále
 - b) podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustila porušením § 6 odst. 8 téhož zákona tím, že v souvislosti s jednáním uvedeným pod písm. a) na výzvu strážníka Městské policie Třebechovice pod Orebem nepředložila ke kontrole řidičský průkaz.
2. Za uvedené přestupky správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč. Současně byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 9. 2021, č. j. KUKHK-26204/DS/2021-4 DV (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a zamítl odvolání žalobkyně.

II. Žalobní argumentace

4. Žalobkyně se domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobní námitky rozdělila do následujících okruhů:

Neprokázání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu

6. Žalobkyně předně namítla, že ve správním řízení nebylo prokázáno spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu. Z tohoto přestupku byla totiž žalobkyně uznána vinnou jen na základě oznámení o přestupku, což je jednostranný záznam strážníků městské policie, který nemůže být použit jako jediný důkaz k dané skutečnosti. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016-39 (dostupný na www.nssoud.cz), dle kterého „úřední záznam i oznámení o přestupku jsou jednostranné právní úkony, u kterých se ověření správnosti třetí osobou (stěžovatelem) nevyžaduje; sami o sobě nemohou proto naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu (...).“ Dále odkázala na rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ve kterém Nejvyšší

správní soud uvedl, že „Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Správní orgány obou stupňů dle žalobkyně ve svých rozhodnutích nijak nepopsaly, z jakých důkazů dospěly k závěru o spáchání tohoto přestupku, což zapříčiňuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ze správního spisu pak vyplývá, že správní orgány jiným důkazem, než oznámením o přestupku, nedisponovaly.

Nesprávná právní kvalifikace

7. I pokud by jednání spočívající v nepředložení řidičského průkazu bylo prokázáno, je dle žalobkyně zvolená právní kvalifikace nesprávná. Z oznámení přestupku totiž vyplývá, že žalobkyně řidičský průkaz vůbec neměla. Konkrétně se v něm totiž uvádí, že její řidičský průkaz č. X je neplatný a řidičský průkaz č. X je v pátrání, tedy oznámen jako ztracený či odcizený. V takovém případě žalobkyně neměla být postižena za nepředložení řidičského průkazu (tj. porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu), nýbrž za to, že jej při řízení neměla u sebe [tj. porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu]. V této souvislosti žalobkyně označuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně schizofrenním, neboť se v něm objevuje tvrzení, že porušila § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, který řidiči motorového vozidla přikazuje mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Žalobkyni tedy uznal vinnou z porušení ustanovení, které přikazuje mít při řízení u sebe řidičský průkaz, avšak výrokem došlo k vyslovení viny za nepředložení řidičského průkazu.

Forma zavinění

8. Další důvod, proč žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, je skutečnost, že správní orgány obou stupňů dospěly k závěru o zavinění ve formě nedbalosti vědomé, avšak tento závěr nijak neodůvodnily. Správní orgán prvního stupně pouze konstatoval zavinění ve formě nedbalosti vědomé a zopakoval její zákonnou definici, aniž by však odůvodnil, jak dopadá na konkrétně posuzovaný případ, a aniž by se zabýval tím, zda žalobkyně vskutku měla či neměla přiměřené důvody ke spolehnutí se, že zájem chráněný zákonem ani neohrozí, či že věděla, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem. Žalovaný pak úvahu správního orgánu prvního stupně nijak neobohatil. Tím, že správní orgány nepředkládají ani žádné argumenty, proč k takovému závěru dospěly, nemůže ani žalobkyně proti těmto argumentům jakkoliv brojit či je zpochybňovat.

Místo spáchání přestupku

9. Dále žalobkyně namítla, že ani místo spáchání přestupku nebylo ve výroku rozhodnutí správních orgánů vymezeno správně. Správní orgány totiž uznaly žalobkyni vinnou z překročení nejvyšší dovolené rychlosti „na pozemní komunikaci u domu č. p. 1243 v ulici Tyršova v Třebichovicích pod Orebem“. Jak se podává z mapy, která je součástí spisu, a ve které je místo měření vyznačeno, jednalo se o místo za křižovatkou s ulicí Severní. Tomu ostatně odpovídá poloha domu č. p. 1243, který se nachází právě až za touto křižovatkou (ve směru jízdy vozidla žalobkyně). V okamžiku měření se měřené vozidlo nenacházelo u domu č. p. 1243, nýbrž ještě před křižovatkou s ulicí Severní. Ve skutečnosti tedy bylo měřeno před touto křižovatkou. Jaká platila úprava nejvyšší dovolené rychlosti před

touto křižovatkou (ve směru jízdy vozidla žalobkyně) však správní orgán nezjišťoval a správní spis o ní neposkytuje žádné informace. Žalobkyně míní, že v daném úseku, který se nachází před centrem obce, je dopravní značkou dovoleno jet rychlostí 60 km/h. Danou skutečnost však nemohla v řízení dokazovat, neboť úprava nejvyšší dovolené rychlosti v úseku komunikace před křižovatkou s ulicí Severní se nejevila jako relevantní, neboť dle výroku rozhodnutí, který byl ve vzájemné kohezi s mapou s vyznačením místa jednání, mělo k přestupku dojít až za touto křižovatkou. Proto podle žalobkyně vymezení místa přestupku ve výroku není správné, neboť odkazuje na jiný úsek komunikace, než ve kterém k danému jednání vskutku došlo. Dle žalobkyně skutečnému místu měření neodpovídá ani GPS údaj o pozici Laserového rychloměru a uvedená vzdálenost Laserového rychloměru od jejího vozidla.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

10. Závěrem žaloby vyjádřila žalobkyně a její právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a vyslovili se pro naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
11. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně požadovala zavázat žalovaného k úhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zopakoval, co je žalobkyni kladeno za vinu, dále zrekapituloval obsah správního spisu a průběh správního řízení.
13. K první námitce žalovaný uvedl, že nepředložení řidičského průkazu nevyplývá jen z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, ale rovněž z karty řidiče, ze které je seznatelné, že jeden její řidičský průkaz je v pátrání a platnost jejího druhého řidičského průkazu skončila 1. 11. 2020. Proto byla žalobkyně postižena za jednání spočívající v nepředložení řidičského průkazu ke kontrole.
14. K námitce týkající se formy zavinění žalovaný uvedl, že forma zavinění je odůvodněna v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na str. 5 v odstavci prvním tohoto rozhodnutí. Žalovaný se s názorem správního orgánu prvního stupně ztotožnil.
15. K vymezení místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že je dle jeho názoru dostatečné. Ve správním spise se nachází mapka, ze které je zřejmé, kde měření probíhalo, místo, kde bylo vozidlo na vzdálenost 179,5 m změřeno (v mapce 180 m). Dle mapky a pořízené fotodokumentace je zřejmé, že místo, kde k měření došlo, se nachází za křižovatkou s ulicí Severní ve směru jízdy žalobkyně. Měření bylo provedeno na místě, které je uvedeno v seznamu míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebachovice pod Orebem. Ze snímku je zřejmé, že měření rychlosti proběhlo před přechodem pro chodce.
16. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným skutečnostem. Navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně s takovým projednáním věci souhlasila a souhlas žalovaného byl presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

18. Z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvního stupně obdržel od Městské policie města Třebachovice pod Orebem oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f), kterého se měla dopustit žalobkyně dne 15. 2. 2021 v 10:19 hod. v ulici Tyršova 506 v Třebachovicích pod Orebem. Strážnice M. v tomto místě zaznamenala certifikovaným laserovým rychloměrem typu TruCAM, sér. č. TC005167 (dále též jen „Laserový rychloměr“), porušení maximální povolené rychlosti jízdy 50 km/h u vozidla Mercedes, jedoucího rychlostí 75 km/h (po odečtení odchylky +/- 3 km/h). Vozidlo jelo od křižovatky ulic Tyršova a Ambrožova směrem ke křižovatce ulic Tyršova a Žižkova. Po zastavení vozidla byla jeho řidička ztotožněna pomocí občanského průkazu. Řidičský průkaz nepředložila, dle registru řidičů bylo zjištěno, že řidičský průkaz č. X je neplatný a řidičský průkaz č. X je v pátrání. Řidička s přestupkem nesouhlasila (neuvedla důvod), proto s ní bylo na místě sepsáno oznámení o podezření ze spáchání přestupku, s jehož obsahem byla seznámena. Seznámení odmítla podepsat a odmítla se vyjádřit. Strážník, který vozidlo zastavoval, jej měl celou dobu v zorném poli. Ve vozidle cestovala další osoba, která k výzvě strážníka prokázala svou totožnost.
19. Ve správním spise je založen záznam z měření rychlosti Laserovým rychloměrem, pod č. j. 2021/00193. Z něho vyplývá, že dne 15. 2. 2021 v 10:19 hod. změřil Laserový rychloměr obsluhovaný strážnicí M., v místě Tyršova 506, na vzdálenost 179,5 m rychlost vozidla Mercedes 78 km/h, po odpočtu odchylky 75 km/h. Jako řidička vozidla je uvedena žalobkyně. Součástí záznamu na č. l. 5 správního spisu jsou tři barevné fotografie. První fotografie zobrazuje příjezdající vozidlo Mercedes. Druhá menší fotografie zobrazuje stejné vozidlo s vyznačeným záměrným křížem v místě jeho registrační značky. Na třetí nejmenší fotografii je znázorněna reg. zn. (patřící vozidlu Mercedes). Přílohou záznamu jsou dvě fotografie na č. l. 11 a 12 správního spisu zobrazující Laserový rychloměr. Na č. l. 13 správního spisu je snímek počítačové obrazovky znázorňující leteckou mapu s červeně vyznačenou vzdáleností mezi místem, kde se nacházelo měřící zařízení, a místem, kde jelo měřené vozidlo. Z ní je vidět, že vzdálenost mezi těmito místy je cca 180 metrů. Dále se ve správním spise nachází osvědčení strážnice M. k obsluze Laserového rychloměru. Ve spise se rovněž nachází ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70115-20, ze dne 3. 4. 2020 pro Laserový rychloměr. Vyplývá z něj, že toto zařízení měří rychlost od 0 do 320 km/h a má požadované metrologické vlastnosti, jako stanovené měřidlo bylo ověřeno a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti do dne 2. 4. 2021. Dále je ve spise na č. l. 8 dokument Policie České republiky - seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebachovice pod Orebem, který mj. uvádí i ulici Tyršovu (úsek od křižovatky s ulicí Severní po křižovatku s ulicí Hradeckou). Součástí správního spisu je dále CD s výše uvedenými dokumenty, dvěma videozáznamy ze služebního vozidla

Městské policie Třebechovice pod Orebem a dvěma videozáznamy z kamery pořízené v Třebechovicích pod Orebem na křižovatce ulic Tyršova, Žižkova a Hradecká.

20. Dne 3. 3. 2021 správní orgán prvního stupně pořídil výpis z evidenční karty řidiče, který je založen na č. l. 15 správního spisu.
21. Správní orgán prvního stupně žalobkyni předvolal k ústnímu jednání na den 15. 4. 2021 v 09:00 hodin na Magistrát města Hradec Králové, odbor přestupků. Písemnost jí zaslal jak na adresu trvalého pobytu, tak na adresu jejího přechodného bydliště. Žalobkyně si písemnost ani na jedné z adres nevyzvedla. Dne 9. 4. 2021 obdržel správní orgán od zmocněnce žalobkyně Ing. M. J. omluvu z nařízeného jednání, která byla doložena rozhodnutím o jeho dočasné pracovní neschopnosti. Dne 12. 4. 2021 doložil plnou moc k zastupování žalobkyně. Dále pak dne 13. 4. 2021 správní orgán prvního stupně obdržel doplnění omluvy z nařízeného jednání, kterým zmocněnec žalobkyně sdělil, že jeho dočasná pracovní neschopnost stále trvá, včetně potvrzení, že měl pozitivní test na onemocnění COVID-19 s tím, že očekává, že se bude moci zúčastnit ústního jednání v termínu ode dne 17. 4. 2021.
22. Z uvedených důvodů správní orgán pořídil z jednání dne 15. 4. 2021 protokol o ústním jednání v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce a dne 26. 4. 2021 zaslal zmocněnci žalobkyně předvolání k ústnímu jednání na den 12. 5. 2021 v 09:00 hodin. Písemnost si převzal dne 30. 4. 2021. Dne 27. 4. 2021 zmocněnec žalobkyně zaslal správnímu orgánu prvního stupně rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti ke dni 23. 4. 2021 a dne 3. 5. 2021 správnímu orgánu doručil návrh na elektronické projednání věci z důvodu prodělané nemoci, na což správní orgán prvního stupně dne 3. 5. 2021 reagoval sdělením, že konání ústního jednání formou elektronického projednání věci zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) neumožňuje. Dne 10. 5. 2021 obdržel správní orgán prvního stupně omluvu zmocněnce žalobkyně z nařízeného ústního jednání, kterou doložil potvrzením o stanoveném termínu svého vyšetření na stomatologii ve stejný den. Dne 12. 5. 2021 správní orgán prvního stupně vyhotovil protokol o ústním jednání v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce, kterému ještě téhož dne zaslal předvolání k ústnímu jednání na den 1. 6. 2021 v 09:00 hodin.
23. Zmocněnec žalobkyně se dne 19. 5. 2021 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a požádal o nahlédnutí do spisového materiálu. Správnímu orgánu sdělil, že se dne 1. 6. 2021 k ústnímu jednání nedostaví a souhlasí s projednáním v nepřítomnosti žalobkyně. O nahlížení do správního spisu zmocněncem žalobkyně dne byl pořízen úřední záznam. Z ústního jednání dne 1. 6. 2021 byl pořízen protokol o ústním jednání v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce. Správní orgán v rámci provedení dokazování při ústním jednání četl, případně zhlédl výše uvedený obsah spisového materiálu.
24. Dne 1. 6. 2021 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. MMHK/100426/2021/OP/Mich, které bylo zmocněnci žalobkyně doručeno 9. 6. 2021. Dne 24. 6. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně doplněno. Odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný dne 13. 9. 2021 zamítl napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

25. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
26. Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu platí: *„Řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.“*
27. Podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu platí: *„Řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.“*
28. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí: *„V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.“*
29. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu platí: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.“*
30. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu platí: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*
31. Žalobkyně nejprve vznesla námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v té souvislosti, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích nijak nepopsaly, z jakých důkazů dospěly k závěru o spáchání tohoto přestupku. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Jestliže správní orgán těmto požadavkům vyhoví, nemůže obstát závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006-76). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
32. Žalobkyně argumentovala, že spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu, správní orgány neprokázaly žádným jiným důkazem, než oznámením o podezření ze spáchání přestupku. Odkázala přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu, dle kterých úřední záznam i oznámení o podezření ze spáchání přestupku nelze považovat za důkazní prostředek. K tomu soud zjistil, že k předmětnému přestupku se ve správním spise nachází pouze oznámení o podezření ze spáchání přestupku a oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek podle § 10 odst. 2 a 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů. V obou písemnostech se uvádí toliko podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h.
33. V oznámení o podezření ze spáchání přestupku je dále zapsána doplňková informace, že žalobkyně nepředložila řidičský průkaz, její řidičský průkaz č. X je dle registru řidičů

neplatný a řidičský průkaz X je v pátrání. Totožná informace je pak uvedena i v oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek. K nepředložení řidičského průkazu žalobkyní se ve správním spise nenacházejí žádné další podklady a důkazy.

34. Co se týče procesní hodnoty takového úředního záznamu, lze v tomto směru odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu v přestupkovém řízení spočívá v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, bod 11). Dále z judikatury správních soudů vyplývá, že k uznání viny ze spáchání přestupku nemohou být použita tato oznámení jako jediné důkazy. Například Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 31. 5. 2021, č. j. 32 A 15/2019-28, uvedl, že z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dovodil, že *„úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“* Dále Nejvyšší správní soud ve stejném rozsudku s odkazem na jiný svůj rozsudek ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007-106, uvedl, že dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka. Správní orgán by se tedy neměl spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, body 10-11). Krajský soud tedy na základě uvedeného shrnuje, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy. Takovým důkazem může být výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám. Provedení výslechu obou zasahujících policistů se zde tedy nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily. Tím, že správní orgán prvního stupně uznal žalobkyni vinnou z přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu pouze na základě oznámení o přestupku a úředního záznamu vyhotoveného policisty, aniž by si obstaral další důkaz či důkazy, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51: *„Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je (...) nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů(...). Nejsou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise (...)“*
35. Pokud jde o jednání spočívající v tom, že žalobkyně nepředložila řidičský průkaz na výzvu policisty, vytýká žalobkyně správním orgánům také skutečnost, že právní kvalifikace, kterou zvolily, je nesprávná.
36. Ze správního spisu soud zjistil, že hlídka Městské policie Třebachovice pod Orebem do oznámení o podezření ze spáchání přestupku i do oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek, uvedla, že žalobkyně při silniční kontrole nepředložila řidičský

průkaz. V obou listinách je pak vedle překročení nejvyšší dovolené rychlosti zmíněna též informace, že řidičský průkaz žalobkyně č. X je neplatný a další řidičský průkaz žalobkyně č. X je v pátrání. Tato zjištění posléze vyhodnotil správní orgán prvního stupně tak, že žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který představuje tzv. „zbytkovou“ skutkovou podstatu, trestající jednání, které není uvedeno pod předchozími písmeny téhož odstavce zákona o silničním provozu, a které sankcionuje porušení povinnosti stanovené v hlavě II zákona o silničním provozu. S ohledem na to, že se jedná o skutkovou podstatu, jejíž naplnění je nutné zjistit prostřednictvím jiných ustanovení zákona o silničním provozu, na které odkazuje, je důležité, aby správní orgán přesně uvedl ustanovení hlavy II zákona o silničním provozu, které podle jeho závěru bylo naplněno jednáním přestupce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46).

37. V nyní posuzované věci správní orgány obou stupňů za toto ustanovení označily § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, který zní takto: *„Řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.“* Dokladem podle odst. 7 se pak má na mysli mj. řidičský průkaz [viz § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu]. Skutek, jehož se měla žalobkyně dopustit, správní orgány slovně vymezily tak, že žalobkyně *„na výzvu strážníka Městské policie Třebechovice pod Orebem nepředložila ke kontrole řidičský průkaz“*.
38. Dle soudu přitom již během silniční kontroly bylo zřejmé, že žalobkyně žádný platný řidičský průkaz nevlastní. Na povinnost řidiče motorového vozidla mít u sebe při řízení řidičský průkaz pamatuje § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, který zní takto: *„Řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.“*
39. Krajský soud se zabýval tím, jaký je vztah mezi oběma právními povinnostmi. Například Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 10. 2021, č. j. 44 A 1/2021-18, konstatoval: *„je skutečně třeba rozlišovat mezi právní povinností řidiče mít u sebe za jízdy řidičský průkaz a právní povinností řidičský průkaz na vyzvání předložit vymezeným úředním osobám.“* Dále Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 8. 11. 2021, č. j. 59 A 15/2019-42, uvedl, že *„obě skutkové podstaty jsou samostatné, upravené v různých odstavcích zákona. Jedna druhou nutně nepodmiňuje.“* Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, uvedl, že je logické, že primárně musí být řidiči stanovena povinnost řidičský průkaz mít při řízení vozidla u sebe, a teprve poté je možné mu uložit související povinnost, aby řidičský průkaz předložil na výzvu k tomu oprávněné úřední osoby ke kontrole. Skutečnost, že řidič nemá řidičský průkaz u sebe, bude pro správní orgány poměrně obtížné prokazovat, vyjma situací, kdy jej u sebe mít ani nemůže, např. z důvodu, že mu byl již dříve řidičský průkaz zadržen či odebrán. V takové situaci, je možné řidiče uznat vinným přestupkem pro porušení povinnosti podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Není však již na místě uznat řidiče vinným z jednání, že řidičský průkaz na výzvu nepředložil, neboť řidič nemůže logicky předložit něco, co u sebe nemá. Jednání spočívající v nepředložení řidičského průkazu pamatuje až na ty situace, kdy z úředních evidencí je zjevné, že řidičský průkaz je v držení řidiče a veřejný zájem spočívá v tom, aby jej řidič předložil ke kontrole. Navíc podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 1 As 101/2020-31, se má právní kvalifikace jednání jako „porušení povinnosti předložit řidičský průkaz ke kontrole“

upřednostnit v případě důkazní nouze ohledně skutečnosti, zda skutečně řidič vozidla nemá průkaz u sebe. Taková situace však v řešené věci nenastala. Naopak bylo již při silniční kontrole nesporné, že žalobkyně žádný platný řidičský průkaz nedrží. Správní orgány obou stupňů tedy nesprávně kvalifikovaly jednání žalobkyně.

40. Ohledně formy zavinění správní orgán prvního stupně uvedl, že vyhodnotil jednání žalobkyně jako jednání ve formě vědomé nedbalosti, tedy že věděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Žalovaný ohledně formy zavinění žádnou další argumentaci nedodal. Tímto správní orgány deklarovaly, že mají za to, že se žalobkyně dopustila předmětného protiprávního jednání ve formě vědomé nedbalosti. K tomu soud podotýká, že žalobkyně byla po dobu řízení před správními orgány obou stupňů nečinná, když se ona ani její zmocněnec k věci nijak nevyjádřili a ani se nezúčastnili ústního jednání. Za těchto okolností nebylo možné, aby správní orgán mohl blíže zkoumat zavinění žalobkyně, tj. její vnitřní psychický vztah ke spáchanému protiprávnímu jednání. Soud tedy k této námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů uzavírá, že by si dokázal představit podrobnější odůvodnění ve vztahu k uvedeným znakům přestupku, nicméně s ohledem na výše uvedené závěry a s přihlédnutím k okolnostem případu vyhodnotil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí jako dostatečná (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2020, č. j. 42 A 25/2016-25).
41. Jako správný vyhodnotil soud i popis místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z nashromážděných podkladů, zejména fotografií, není pochyb o tom, že žalobkyně řídila vozidlo v Třeběchovicích pod Orebem na ulici Tyršova směrem na jih, tedy od křižovatky s ulicí Severní ke křižovatce s ulicí Palackého. Jela tedy z mírného kopce, jak je z fotografií zřejmé. Dle fotografie se záměrným křížem na č. l. 5 správního spisu se vozidlo Mercedes nacházelo před přechodem pro chodce, mezi vozidlem a přechodem pro chodce přitom již nebyla žádná odbočka do vedlejší ulice, ta se nacházela až za přechodem pro chodce (ve směru jízdy vozidla vpravo) a šlo o odbočku do ulice Palackého. Odbočka do ulice Severní se tedy ve chvíli změření rychlosti Vozidla musela nacházet již za vozidlem, neboť na fotografii není viditelná. Z pořízených fotografií lze tedy ve shodě se správními orgány konstatovat, že vozidlo se v momentu měření nacházelo na ulici Tyršova, těsně poté, co minulo odbočku do ulice Severní u domu č. p. 1243. To potvrzuje i údaj o GPS pozici měřidla a vzdálenosti mezi měřidlem a vozidlem Mercedes, která byla 179,5 metrů. Sám správní orgán totiž ověřil, že za předpokladu, že se Laserový rychloměr nacházel v ulici Tyršova u domu č. p. 506, tak na vzdálenost 180 m se nachází právě křižovatka ulic Tyršova a Severní. Této námitce tedy soud nepřisvědčil, správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí místo přestupkového jednání žalobkyně označil správně.
42. K vznesenému požadavku na anonymizaci rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu soud uvádí, že uvedený požadavek nesplňuje zákonné náležitosti žalobního bodu dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, respektive která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela. Vznesený požadavek se nedotýká předmětu projednávané věci, nýbrž jde o obecný nesouhlas advokáta žalobkyně s úpravou týkající se zveřejňování rozhodnutí ve věci samé ze strany Nejvyššího správního soudu tak, jak ji stanoví kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, přijatý jako směrnice č. 3/2017. Nelze rovněž přehlédnout, že se

požadavek na anonymizaci osobních údajů týká především zástupce žalobkyně. Nejvyšší správní soud uveřejňuje v anonymizované podobě veškerá meritorní rozhodnutí, čímž sleduje zlepšení výkonu kontroly správního soudnictví. Přístup k meritorním pravomocným rozhodnutím vrcholných soudů je výrazem ústavně garantovaného práva na přístup k informacím ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Zveřejnění rozsudku jako celku se opírá o § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a je dovoleno ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) cit. zákona, a contrario. Zveřejňování meritorních rozhodnutí je vhodné nejen z hlediska sjednocování soudní praxe, nýbrž i vzhledem k požadavkům práva na spravedlivý proces, transparentnosti a veřejné kontroly výkonu spravedlnosti. Anonymizace rozhodnutí, jejímž smyslem je ochrana soukromí a informačního sebeurčení osob soukromě vystupujících v soudním řízení, na advokáty a další osoby, jejichž účast v soudním řízení je výrazem profesionality a realizace hospodářské činnosti, nedopadá. Daný závěr byl vysloven i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, či Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60. Proces zveřejňování meritorních rozhodnutí ve správním soudnictví je pak zcela v gesci Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se z uvedených důvodů tímto požadavkem dále nezabýval.

V. Závěr

43. V souhrnu tak soud dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a dále proto, že skutkový stav, z něhož vyšel žalovaný, pokud jde o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nemá oporu ve správním spisu (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.). Protože již v odvolacím řízení před žalovaným byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, rozhodl krajský soud tak, že zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.) V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Tento názor lze shrnout tak, že v dané věci správní orgán prvního stupně nesprávně uznal žalobkyni vinnou z přestupku spočívajícího podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pouze na základě úředních záznamů vyhotovených policisty, aniž by si obstaral další důkazy. Dále soud shrnuje, že za situace, kdy z úředních evidencí je zjevné, že řidič není držitelem platného řidičského průkazu, a nemůže jej tedy předložit, není možné jej uznat vinným z přestupku pro porušení povinnosti podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, nýbrž podle § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona.

VI. Náklady řízení

45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého je nutné posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Z tohoto pohledu byla ve věci úspěšná žalobkyně, neboť se v průběhu celého řízení domáhala zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů; naopak žalovaný měl v řízení zájem na zachování rozhodnutí správních orgánů.
46. Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a rovněž v odměně zástupce žalobkyně. Ta je tvořena odměnou za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního

tarifu a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu), přičemž sazba odměny za dva úkony činí 6.200 Kč, a dvěma paušálními částkami ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH. Soud zástupci nepřiznal odměnu za jím předpokládaný a vyúčtovaný úkon replika, jelikož žádné takové podání nebylo soudu v průběhu řízení doručeno. Rovněž nebyl žádný důvod zástupci žalobkyně přiznávat DPH ze soudního poplatku. Náklady žalobkyně co do právního zastoupení v řízení před krajským soudem tak činí 8.228 Kč. Celkové náklady řízení o žalobě tedy činí 11.228 Kč.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. března 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně